

Prílohy

Rozhovory

Otázka č.1 S akým vnútorným postojom k abstinencii odchádzal klient z liečby a aké úsilie vynaložil, aby v abstinencii obstál?

Peter

Po prvej: „Napiť som sa išiel úplne cielene, ja som si nevedel predstaviť, že sa už nikdy v živote nenapijem, aj keď nám tu hovorili, že si máme dať 24 hodí, ale to som ja bral ako také somariny, čo nás tu krmili. Nechcel som prestať, to celé bolo o tom. V piatok som odchádzal z liečby a v sobotu som sa napil. To bola moja celá predstava, že vydržím, keď som sľúbil, že sa pôjdem liečiť a v hlave som sa tešil, že sa napijem po liečbe. Tak som tú liečbu v podstate aj preto vydržal.“

„Áno tešil som sa, v mysli som sa tým zaoberal skoro stále a predstavoval som si ten opojný pocit. Ja som vo svojom živote nemal potrebu meniť nič. Viete, ono sa dá vydržať nepiť, keď viete, že si po tomto čase vypijete.“

„Nie, ja som chcel hrať takú formu pred nimi, že nepijem, keď mi tak drukovali, mohol som odísť skôr, kým neboli pripití, mohol som tam neísť, keď som sa na to necítil, ale ja som nemal čo zvládať. Keď sa napijem, napijem, keď nie, nevadí.“

Po druhej: „No, lebo som prestal užívať Antabus, lebo Mišo na internete čítal, že jeden rok alkoholikovi stačí, aby sa vyliečil. Ale ja som na to tiež nejako čakal, tak ako sme to rozoberali, proste som si povedal, že kým to budem brať, tak nebudem piť, ale v kútiku duše som sa s tým pohrával, že čo bude, keď prestanem brať Antabus.“

„Zmeniť, no nepil som, ono to samotné bolo dosť, ušetril som tým, že som nemíňal peniaze na chl'ast a kúpil si tú motorku a so sestrou som sa viac stretával, ale to bolo preto, lebo som nepil.“

„No tak to súviselo s tým, čo som hovoril, nechľastal som, peniaze som si šetril a kúpil som si takú ojazdenú trochu motorku a čo som zmenil bolo asi to, že v čase voľna, viete krátky- dlhý týždeň som využíval na to, že sme s partiou cestovali po celom Slovensku, to bola paráda.“

Po tretej: „Ja som si tu veľa vecí uvedomil, hlavne, že už naozaj nechcem piť, chcel som zmeniť svoj život, dlho som mal výčitky za všetko a bolelo ma, že som stratil kvôli alkoholu ľudí, ktorých mám rád. Chcel som urobiť všetko preto, aby som zostal triezvy, myslel som to naozaj vážne. Myslím, že som aj ináč uvažoval a pristupoval k liečbe, než predtým.“

„Tak ja som napríklad predtým, odmietal lieky, kluby a zmenil som prácu, už som nerobil v reštauračnom zariadení a pravidelne som chodil k doktorke, to som si naplánoval, aj na kluby som chodil, len už potom nie, keď som do toho spadol znova.“

Michal

Po prvej: „Tak ako by som to povedal, ja som vedel, že nemôžem piť, ale vo vnútri som si neveril, že to dokážem, tak som si povedal, dokedy vydržím, vydržím, ale trápil som sa, mňa taký život nebavil, proste som chcel doma zalepiť všetkým oči a nechať situáciu, nech sa ukľudní, to bolo všetko. Sestra mi dohovárala, aj ma vždy doviezla a kontrolovala, či som bol. My si so sestrou dobre rozumieme, tak som ju nechcel sklamať, lebo som jej sľúbil, že piť nebudem a že sa budem doliečovať. Zo začiatku som chodieval raz do mesiaca za doktorkou, už som nemal žiadne lieky, iba ten Entizol, a ten mi mama dva krát do týždňa podávala, lebo jej to

doktorka kázala- výborne. A na začiatku som chodieval na PTkačka, ale potom už ani tam nie, nebavilo ma to počúvať. A ani na kluboch ma to nebavilo. Raz jeden sa priznal, že chodí do krčmy a ja tiež som chodil do krčmy a keď som počul, ako ho za to drbali, tak jasné, že som sa nepriznal a potom som tam prestal chodiť, „na čo? Čo mi bude kto diktovať, že kde mám a nemám chodiť?! A okrem toho to boli starí alkoholici, múdri ako rádio.“

„Nie, doma som o tom nehovoril, dlho nič na mne nevideli a vôbec som to nevidel ako problém.“

„To mi pripadalo, ako keby som mal už načisto skončiť so životom, že nemôžem ísť ani za kamarátmi do krčmy si posediť. Vtedy som to tak videl. Nechcel som si dať od nikoho povedať...“

Juraj

Po prvej: „Tak mne záležalo na žene a hlavne som si nevedel predstaviť, že stratím dcéru, my sme mali dobrý vzťah aj keď som pil, no a proste som sa bál, že by mohli odísť vtedy, to bolo taký najzávažnejší dôvod. Áno, manželka podala žiadosť o rozvod a povedala, že ju stiahne len ak pôjdem na liečbu a nebudem piť, tak to bol dosť taký dôvod na zamyslenie, ale ja som si vtedy veril môjmu plánu, že piť už nebudem tvrdý alkohol, ale že ak budem piť len pivo a víno, že by som to mohol udržať. Takže celé zle, ale to som vtedy nevedel.“

„Ja som tomu uveril, veľmi som to chcel skúsiť, presvedčiť sa o tom.“

„Vydržal som tri mesiace vôbec nepiť, chcel som ten môj plán odložiť na čo najneskôr a to sa mi darilo, lebo som bojoval za rodinu.“

„Nepil som, nie?“

„Nie, ja som na kluby nechcel chodiť, proste nie, ešte možno tie posilovačky, ale keď odišla žena, tak som v podstate už iba k lekárke chodil, väčšinou len pre recept po sestričke.“

Po druhej: „Ja som hlavne psychicky sa dal do poriadku a trvalo to dosť dlho, takže ja som bol rozhodnutý, že to chcem takto urobiť, nebudem skúšať žiadny alkohol, že na moju depresiu je to to najhoršie, čo môže byť“. No, ja som hlavne psychicky pookrial a to trvalo dosť dlho.“

„Bol som rozhodnutý, že to chcem takto urobiť, že nebudem skúšať žiadny alkohol, že na moju depresiu je to, to najhoršie, čo môže byť. Chcel som s tým bojovať, presťahoval som sa, vypadol som z toho bytu preč a našiel som si úplne inú prácu a partiu, novú ženu.“

„Áno, ja som chodieval pravidelne k doktorke a užíval som antidepresíva.“

„Nie, no len som chodil raz za dva mesiace na Slovensko k doktorke po lieky, čo mi dala na dva mesiace a porozprávali sme sa chvíľu. To už sestra ma tam objednala a vždy skontrolovala, či som tam bol, lebo tá doktorka bola jej kamarátka a na kluby som nechodil, ja na to nie som...“

„Nepil som a našiel som si priateľku, ale viem, na čo myslíte, neviem na to odpovedať, asi nič, ja som si hovoril po liečbe, že sa musím vrátiť k športu, aj mi to doporučili, ale som to len odkladal, nechcelo sa mi.“

Monika

Po prvej, „Áno, mne tá liečba veľmi pomohla všetko pochopiť. Ved' viete, že ja som z každej liečby utekala a vydržala nepiť maximálne do jedného, dvoch mesiacov. Ja som bola pevne rozhodnutá, že piť nebudem a hotovo! Dokonca som prestala fajčiť a piť kávu, cítila som sa úžasne, všetci boli spokojní a hotoví z toho, že abstínujem.“

„Ale ja som vážne chcela, ved' som dávala aj žiadosť na súd prvý krát po toľkých rokoch, že chcem deti späť, mohla som to aj dokázať, že nepijem. Súd mojej žiadosti vyhovel, lebo som nepila a mala som dôkazy z ambulancie, kde som pravidelne za pani doktorkou dochádzala.“

„Chcela som ísť študovať sociálnu prácu, aj som spravila príjmačky externe. Všetci už lámali na mnou palicou, že nič so mňa nebude a ja som to dokázala, bola som na seba hrdá a šťastná. Deti chodievali za mnou k otcovi, konečne som im mohla aj ja niečo ponúknuť.“

„Dala som žiadosť na súd, aby som neplnoleté deti mohla vídať a chodievala som po ne, bolo to úžasné. Mala som na pol úväzku robotu, čo mi otec zohnal na úrade, lebo ja som na invalidnom kvôli cirhóze a roky som nič nerobila, no a potom som začala znova piť a znova prestala a tak dookola.“

Miro

Po prvej, Viete, ja som zamlčal na liečbe, že kedy som sa prvý krát napil. Ja som už prvý krát napil na liečbe na PH, tam bolo výborne a krásne prostredie a ja som bol za takého dobrého pacienta. Splňal som všetky predpoklady na získanie priepustky a kúpil som si fľašu vína a putoval po prírode, urobil som si terénku a vypočítal som si koľko môžem vypíť, aby som po príchode nenafúkal a druhú som prešiel rovnako. Takže som si povedal, že raz za čas by to tak mohlo fungovať a s tým som odchádzal z liečby.“

„Nie, len som za čas chodil som pravidelne po lieky, ale to len preto že ma k tomu rodičia nútili, na kluby som nechodil, mne to takto stačilo, som si myslel.“

Po druhej, Bol som rozhodnutý nepiť, lebo som nechcel stratiť priateľku a chceli sme si založiť rodinu, ona veľmi chcela dieťa, aj ma tu navštevovala a počas liečby sme sa aj dohodli, že budem u nej bývať. Verili sme obaja, že keď budeme spolu, že do krčmy ma už nepotiahne, že budem žiť ako ľudia v mojom veku.“

„Na jednej strane som nechcel, lebo som naozaj túžil po rodinnom živote a nechcel som Julku sklamať, ale na druhej strane som si nevedel predstaviť, že si už nikdy nedám nič.“

„Nie, ja som prestal k nej chodiť asi po pol roku, už som ani lieky neužíval a mne to takto vyhovovalo, že to nejde do nejakých excesov ako predtým, ale že to naozaj dobre zvládam.“

„Nie, iba že som pil verejne doma.“

Jana

Po prvej: „Vtedy bolo pre mňa dôležité, že som splnila podmienku, ktorú mi dala vrchná a bolo vybavené. Ja som to brala veľmi jednoducho, vydržím liečbu, vedela som, že ma vezmú späť, ak ju dokončím, ale vo vnútri som vedela, že po čase sa napijem. Takže naoko som odchádzala ako tá najvylicenejšia zo všetkých.“

„Ja som ani nemienila nič špeciálne preto urobiť, veď som bola na liečbe a pre moje svedomie to úplne vtedy stačilo.“

Po druhej „Ja som bola presvedčená, že to zvládnem. Aj keď obavy boli, hlavne preto, že manžel pil a my sme pili spolu.“

„No, manžel síce pil ďalej, ale v krčme, doma sme mali suchú domácnosť, na tom som trvala. Niekedy to bolo lepšie, niekedy som toho mala dost, ale odsťahovať som sa nemala kde a ani začo.“

„Začala som si robiť VŠ, také dobré obdobie to konečne bolo, vracalo sa mi moje úbohé sebavedomie. Na kluby som pravidelne chodievala a rada som tam chodievala, aj keď som tam veľa nenahovorila, ale vždy som odchádzala taká pookriata, pomáhalo mi to pripomenúť si to obdobie a byť ostražitá a počúvala som príbehy a učila sa, že čo sa môže stať a ako sa tomu mám vyvarovať a aj kolegyniam som hovorila, že to je poučné aj do života normálneho človeka, nielen alkoholika.“

„Viete, veď ja som si vedela pomôcť v takých rizikových situáciách, keď sme napríklad mali večierok kapustnicový v robote, tak sa popíjalo, ale ja som odišla skôr ako sa to zvrhávalo, lebo som vedela, že keby som zostala, tak to nebude pre mňa dobre.“

„Ja som, ale viete, ja som sa snažila doliečovať sa, aj lieky a všetko, suchá domácnosť, fúkala som v robote, čiže mne sa dosť život zmenil na pozitívnej úrovni, ale ja som ani nebrala, že to, čo sa dialo je niečo, čo ma môže doviesť k pitiu.“

Eva

Po prvej, „Tak tá prvá liečba bola taká, ani ju nerátam, odložili ma sem, tak som si povedala, takže piť som chcela, alebo nevedela som si predstaviť, že si už nič nedám, no, nebola som s tým zmierená, teraz to je už ináč. Ja som sa nechcela nijako limitovať, že dokedy, ale vedela som, že sa napijem po čase, ja som ani žiadne obavy nemala ako tu ostatní hovorili.“

„No, zo začiatku som chodievala k lekárske pre lieky, ale to len kvôli synovi, aby som ho upokojila, ja som ich prestala skoro brať, normálne som ich vysadila a v pohode som bola, teda aspoň som si to myslela.“

„No ten už vôbec nie, ja som bola odporcom klubov, jednoducho ich vtedy nechcela počúvať, vravela som, že sú chválenkári, na čo tam ja budem chodiť, ale ja som mala v prvom rade zmeniť prácu, to som aj vedela, ale som bola presvedčená, že mne ten alkohol pod nosom nebude vadit.“

Mirka

Po prvej, „Ja som už nastupovala s tým, že idem so sebou niečo robiť, že sa musím zachrániť, takže síce som mala obavy, ale pevne rozhodnutá som bola a aj všetko preto robiť som chcela, žiadne špekulácie tam neboli.“

„Ja si myslím, že to, že som si konečne dokázala pripustiť, že mám veľký problém s alkoholom a že alkoholička som, tak už to bola zmena, ktorú som predtým nedokázala urobiť a vlastne tomuto som aj prispôsobila svoje fungovanie, že som chodila na kluby a k pani doktorke, ale nedokázala som urobiť zmenu vo vzťahoch, ja som si toho vedomá.“

„Veď to, že nie, nijako som sa o nich nezaujímal, ale ubíjalo ma to, že neviem ako sa deti majú, cítila som hrozne, ale nedokázala som s tým nič urobiť, čím dlhšie to trvalo, tým som si bola menej istejšia, že sa mi to podarí a to ma aj dostalo, ja som sa s nikým nestretávala, iba v robote s ľuďmi a potom som sa naviazala na pána Úžasného ženatého. Je to ťažké, ale viem, že teraz s tým musím niečo urobiť.“

Timur

Po prvej: „Ja som veľmi chcel, najprv to bolo kvôli Natálii, potom ale po priepustkách som si uvedomil, že by to takto mohlo ísť, ja som si naplánoval, že budem sem chodiť aj na kluby a že do Bratislavy kvôli práci, kde som ju mal sľúbenú sa s Natáliou budeme sťahovať až po nejakom čase, kým si zvyknem žiť v abstinencii, ja som tu aj bol pár krát na klube, aj sa doktorom som bol. Proste som si nechcel dávať veľké ciele, skôr tak pomalšie a poriadne, chcel som to aspoň skúsiť.“

„Áno, keby nie Natálie, tak nejdem, nechcelo sa mi, keby ona nestála nado mnou, ta neviem, ona je jediná, kvôli ktorej by som to urobil.“

„No jasne, resocializácia, mám k tomu rovnaký postoj ako predtým, tam nepôjdem, ani keby čo bolo. Viete, ja som bol rád, že som vydržal na liečení a zmeny...ani som nevedel čo a keby som vedel, tak ich aj tak nestihnem uskutočniť.“

Anton

Po prvej, „Koľko som mal? Po dvadsiatke nejak, ale to ani nerátam, ja som vtedy nechcel prestať fetovať, ja som bol akurát v tom najlepšom období feťáckom, partia, diskotéky, no proste zábava, viete ako chcel som proste žiť. Veď to vtedy tak bolo, že keby ma nenatiahli takzvaní kamaráti do tej krádeže, tak by som to liečenie ani neabsolvoval....mne to mama vybavila na podmienku, s tým, že som ale musel ísť na liečenie, tak som išiel, ale motivácia prestať tam nebola žiadna...ja som neveril, že som závislý, že mám nejaký problém, skôr si myslím, že partia a všetky tie veci okolo toho bol problém.“

Po druhej, To už bolo iné, tam som si naozaj uvedomoval, že som feťák a že ak chcem normálne žiť, tak s tým musím niečo robiť. Ja som chcel prestať, ale s drogami, v tom som mal naozaj jasno, ale nevedel som si predstaviť, že nebudem môcť ani piť! Ja som neodchádzal s tým, že budem chľastať, ale sem tam si nejaký drink dať...“

„Zo začiatku som chodil aj na kluby, nič moc, ale to som musel dať, lebo mama dobre počula, čo mi na záverečnom elaboráte doporučovali, ale aj tak som nemal robotu, tak som aspoň za čas chodil, no a k doktorovi na kontroly a neskôr som už nechodil.. to bola vlastne chvíľa, bol som asi tri krát na klube a potom, keď som odišiel do Rakúska som už neprišiel Ale tá zmena, čo som si najviac myslel, že pomôže bola, že vypadnem z toho prostredia, kde som poznal všetkých feťákov a to stačí, ono to aj stačilo, ale keď som sa vrátil, tak som nemal plán ako prežiť ten čas...“

Otázka č.2 Aké situácie, alebo duševné stavy, ktoré následne viedli k porušeniu abstinencie si klient sám uvedomuje?

Peter

Po prvej, Áno tešil, v mysli som sa tým zaoberal skoro stále a predstavoval som si ten opojný pocit. Viete, ono sa dá vydržať nepiť, keď viete, že si po tomto čase vypijete.“

„Grilovali sme u kamaráta a ja som nepil, lebo to boli takí kamaráti, čo ma podporovali v nepití. Ale keď som prišiel domov napil som sa veľkého piva. Na grilovačke som už slintal, ale kamaráti ma vôbec neponúkali. Jedno veľké pivo som si dal a vravel som si, že o čo som prišiel, taký dobrý pocit som mal, že si ho doteraz pamätám. Dokonca som si spokojne povedal, že by to šlo aj kontrolovane, že mne to vyjde, nie ako nám na liečbe hovorili, že alkoholik už nemôže kontrolovane piť, povedal som si, že ja to zvládnem piť s mierou.“

Po druhej, No, lebo po roku som prestal užívať Antabus, lebo Mišo na internete čítal, že 1 rok alkoholikovi stačí, aby sa vyliečil. Ale ja som tiež na to nejako čakal, tak ako sme to rozoberali na skupine, proste som si povedal, že kým to budem brať, tak nebudem piť, ale v kútiku duše som sa s tým pohrával, že čo bude, keď prestanem brať Antabus.“

„Ja som si nepripúšťal, že by to mohlo byť zlé, proste som chcel piť a vôbec som nemyslel na nejaké dôsledky. Po roku..., keď som prestal brať ten Antabus...presne po mojich narodeninách...a to keď sme ich oslavovali a súčasne bol ten zamestnanecký večierok, tak ma zasa všetci vychválili v robote, no tak som sa odmenil, poriadne, ožral som sa do nemoty, sám na izbe, aby ma nevideli.“

„No áno, vlastne hej, tak. Zasa a znova som si to už pripravil. Lebo viete, oni ma potešili, cítil som sa úžasne dobre a potom som si povedal, že som robil 9 dní v kuse od rána do večera a tak som si povedal, že veď som to všetko zmákol, zasa ma pochválili, že je na mňa spoľah, tak už ráno bol plán v hlave, že si kúpim vodku a dám si konečne, veď si zaslúžim, veď sa to nikto nedozvie. Antabus ako veľký prst už nebol, viete, už som nemal zábranu.“

Po tretej, Viete, že som tu stretol Mirku (počas liečby), no a my sme sa dali potom dokopy. (Po jej lapse) Ja som sa cítil silný, chcel som jej pomôcť a veril som, že to zvládneme. Akurát som ten deň robil, keď sme mali prísť za doktorkou a Mirka nechcela ísť sama a asi po troch dňoch zase bola opitá a keď som prišiel po víkend, lebo som musel robiť, tak som ju našiel v zlom stave, ale potom zase nepila si 3 týždne, no asi tak a ja som ju nemohol dostať k doktorke, tak aspoň som k nej po lieky išiel. No a potom chvíľu bolo všetko ok a potom som išiel z roboty a volal som jej, že čo mám kúpiť na večeru. Zastavil som sa pri regáloch a kúpil som fľašu vína, aj keď ja som veľmi víno nepil a ani doteraz neviem, čo ma to vlastne napadlo....a Mirka ani nenamietala, vôbec

sme sa o tom ani nebavili, potom ona išla kúpiť vodku a už to išlo. Ja som nebol na druhý deň v robote, nedvíhal som telefón, išli sme v ťahu 3 dni.“

Michal „, To mi pripadalo, ako keby som mal už načisto skončiť zo životom, že nemôžem ísť ani za kamarátmi do krčmy si posediť... vtedy som to tak videl, nechcel som si dať od nikoho povedať.“

„, Ja som tam chodieval, aj na priepustke som tam bol, ja som si nevedel predstaviť taký život, že sa odstrihnem od všetkých kamarátov a budem len doma zavretý. Normálne som tam chodil , pri kofole som bol, a potom som si raz povedal, že dám si nealko pivo a bolo to v pohode.“

„,S kamarátmi v krčme, ja som nebral, že nealkoholické pivo je problém, tak som sedel a normálne som si dal nealko pivo najprv, potom som už začal piť veľa nealko piva, vydržalo mi to tak 3 mesiace, potom som bol na chate a došlo mi nealko, tak sme mali v chladničke alkoholické, tak odvtedy som začal piť už alkoholické pivo a zistil som, že som v dobrej nálade a neopijem sa, že si to dokážem udržať. Pil som čoraz častejšie pivo, aj partnerka mi ho kupovala a asi po 3 mesiacoch som si dal prvý krát vodku v krčme, oslavovali sa narodeniny a kamaráti si ma doťahovali, že dokedy budem piť len pivo, tak som si dal. Stále som si myslel, že to zvládam a potom to už bolo zle, keď ma odviezli na psychiatriu.“

Juraj

Po prvej: „, Tak nebolo mi všetko jedno, bol som smutný aj nahnevaný a hlavne mi bolo zle. A vtedy ma už napádali také myšlienky, že na čo som to ja všetko kvôli komu podstupoval a bolo mi horšie a horšie, tak som si po dvoch trápeniach dal prvé pivo, trochu lepšie bolo, ale potom mi bolo ešte horšie a to som naozaj málo vypil..5-6 pív, niekedy 8. Viete, ja som hlavne nemal byť sám. Keď žena odišla, sestra mi hovorila, aby som aspoň na pár mesiacov išiel bývať k nim, ale ja som nechcel....a mal som, možno by som sa tak neutápal v žiali a neľutoval sa.“

Po druhej: „, Ja som nepil rok nič, ani pivo, ani som do krčiem nechodieval, okolo mňa ľudia nepili, žil som s priateľkou, ktorá mala partnera alkoholika, takže ona alkohol neznášala a tak ma v tom podporovala....bolo super obdobie, bol som šťastný, malú sme mali u seba.“

„, Myslel som si, že keď som na tom tak dobre psychicky, zvládnem na náladu jedno, dve pivá.“

„, Áno to je pravda, ale ja som chcel ešte lepšiu náladu. Chýbal mi ten stav a hlavne, keď bola pohoda.“

„, My sme v robote boli dobrá partia, rozumeli sme si, niekedy po robote chlapi zašli na pivo aj a som si dal kávu a čakal na priateľku, keď skončí, ona ma tam zvykla vyzdvihnúť, dala si tam s nami kávu, alebo kofolu a spolu sme išli domov. Všetko bolo priam ideálne. Lenže Zuzane ponúkli inú robotu za lepšiu peniaz a to znamenalo, že mala iný režim ako ja. Ja som ráno skôr začínala a normálne končil a ona opačne, takže naše rituály , že keď išla z roboty a zastavila sa po mňa už neboli. Len ja som s nimi ďalej chodieval po robote a potom som tam zostával dlhšie a dlhšie a potom som si povedal, že čo keby som si dal jedno nealko pivo, veď už dlho nepijem, nič sa mi z jedného nemôže stať. Tak také 4 dni som sa s tým pohrával a potom som si dal.“

Monika

Po prvej: „, Lenže môj exmanžel mi vypisoval nepríjemné sms, že dáva žiadosť na súd on, aby mi deti nedávali, že im to nerobí dobre, keď odo mňa prídu, popri tom, deti boli nieže šťastné, ale pomaly sa tie vzťahy ku mne menili, už boli zhovorčivejšie, aj sa ku mne pritulili a potom toto. Ja som na tie sms reagovala a on mi písal horšie a horšie veci.. deptal ma, že za nič nestojím a aj tak to nedokážem a že on má kontakty a nedovolí, aby som deti mala....zľakla som sa, že by to mohla byť pravda, že za nič nestojím a že by súd mohol ináč rozhodnúť v môj neprospech. Logicky som vedela, že keď nepijem, nič také sa nestane, ale ten tlak som neznesla a išla som si kúpiť fľašu.“

„,Len som si hovorila, že načo sa ja snažím, keď to aj tak vždy zle dopadne. A takto som to v hlave krútila a krútila, že som tá najväčšia chudera na svete a ľutovala som sa, že je všetko stratené a do toho mali prísť deti a neprišli, ani mi telefón nedvíhali, tak som si myslela, že zasa špinu muž na mňa hádže a ktovie, čo im o mne

nahovoril, no pripomenulo mi to tie stavy ako som dakedy zažívala, úplné zúfalstvo, mala som pocit, že niet žiadneho východiska, bola som totálne psychicky vyčerpaná, sedela som v kuchyni neviem ako dlho, vzala som si tašku a išla kúpiť fľašu.“

Miro

Po prvej: „No, ja som to tu nepovedal minule, ale som si uvedomil, že pokiaľ naozaj chcem abstinovať, tak pravda je nevyhnutná. Viete, ja som zamlčal to, že kedy som sa prvýkrát napil. Ja som vlastne pil už keď som bol na Prednej Hore. Tam bolo výborne a krásne prostredie a ja som bol za takeého dobrého pacienta. Spĺňal som vždy všetky predpoklady na získanie priepustky a hneď na prvej- tam nemusel prísť pre mňa príbuzný ako tu, no a kúpil som si fľašu ráno a putoval som po prírode, urobil som si sám terénku a na druhý deň som prišiel a to som si už vypočítal, že už nemôžem piť, aby som po príchode nenafúkal. A tú druhú priepustku som prešiel rovnako.“

„Takže s tým som odchádzal po prvej liečbe, že tak by to mohlo fungovať.“

Po druhej: „No ja som si myslel, že už mám takú silnú vôľu, že to dokážem ukočirovať, že proste budem mať nad tým nadvládu a že sa mi už nemôže stať, že to nebudem preháňať a robiť problémy a som to aj relatívne zvládala a prvé mesiace nikto nevedel, že pijem. Ja som si dal v krčme cestou domou pivo na stojáka a potom neskôr som si niekedy kúpil dvoj-decky pálenky, čo mi vystačilo na také 2 dni.“

„Neviem, či to dobre poviem, ale ja som sa príšerne nudil, keď bola u nás priateľka, tak to bolo ok, ale po robote doma s rodičmi, išlo ma poraziť, nevedel som si nájsť miesto a väčšinou som bol v mojej izbe za počítačom na fb, až kým som nešiel spať. A ja som dakedy chodil hrať ping-pong do takej starej kočíkárne a som prestal, lebo som pil, no a na fb som si začal písať so starými kamarátmi a prijali ma do skupiny, tak mi písali, aby som prišiel. Tak som tam chodil viac krát do týždňa a oni vedeli, že nepijem a držali mi palce, oni neboli alkoholicy, alebo tak, oni si vypili po ping-pongu jedno pivo a išli domov a ja som začal s nimi chodiť, vedel som, že by som nemal, ale chodil som a to nebola krčma taká klasická, ale normálna kaviareň, kde majú pivo a myslím, že tam sa to začalo...“

„Že som začal myslieť na to, že čo keby som si dal jedno a začalo mi to vrtáť hlavou, tak som si objednal, lenže jeden taký naj kamarát povedal čašníčke, že nie, že si akože robím srandu, lebo že som abstinent, tak som to nechal tak, ale ešte v ten večer, keď sme sa rozišli, zastavil som sa v krčme pri dome a vypil som pivo na stojáka.“

Jana

Po prvej: „Pamätám sa na to presne....ja som vtedy nepočula vôbec na doporučenia a dodržiavanie nejakých pravidiel, takže s mi to aj vypomstilo, proste sestra mala svadbu a ja som na nej naozaj nepila a dali mi výslužku, teda koláče svadobné a aj fľašu s domácou pálenkou. Tá fľaša bola v tej chladničke pár mesiacov nedotknutá, vôbec ma nenapadlo napiť sa a potom som ju vypila skoro na ex.“

„Ja som si myslela, že som silná, ale je pravda, že každý večer znášať ožranecké útoky manžela na mňa bolo príliš, ja som nemala kde utiecť, ani keď som s zamkla nepomáhala, bil do dverí, kopal a ja som sa potrebovala vyspať. No a keď takto ťahal šnúru a ja som bola totálne vyčerpaná, tak som počkala, kým konečne zaspí, odomkla som a rovno som išla do chladničky, ako keby som si zázračne spomenula na to, že tá fľaša tam je...“

Po druhej: „Bolo to také šialené obdobie. Ja som si našla priateľa, ale ten bol ženatý a ja vlastne vydatá. Tak sme sa stretávali ako sme mohli, ako sa nám dalo a bolo to krásne obdobie, konečne som sa cítila šťastná. Muž pil, bol mi ukradnutý a aj ja jemu. Na začiatku som zvládala aj jeho nočné výpady, keď prišiel z krčmy ožratý, zamkla som sa v izbe a nejako prespala do rána. Bývala som unavená, ale tešila som sa večer na priateľa. Lenže ja som chcela byť s ním častejšie, než len ukradnúť si večery s ním. Čakala som, že budeme spolu, ale on len sľuboval, že si prenajmeme byt a že budeme spolu a ja som stále verila a pochybnosti som hádzala za hlavu, aj kolegyné ma vystríhali, lebo my sme to preberali spolu, ale ja som si ho pred nimi ešte bránila, že on je iný. A takto to išlo asi rok a pol.“

„Čakala som ako taká čakanka a nič. Už som nevládala tie telefonáty, že ide s rodinou preč a oni boli a fungovali normálne spolu, aspoň tak som si to predstavovala a ja som doma čakala na každý jeho telefonát a ukradnuté stretnutie. Potom som si sama pre seba hovorila, či som si ja toto zaslúžila, všetko som mu dala, len ja som sa prispôbovala, ja som tým trpela a na čo?? Čo som ja taká hrozná, že mu nestojím za to, aby mi zodvihol telefon? Tak som si raz v robote dala Neurol a potom ďalej a tak ďalej. Bolo to lepšie ako alkohol, nepáchla som, nebolo mi zle, iba som sa cítila lepšie, alebo mi bolo všetko jedno.“

„No veď práve to. Ja som už nevládal tak žiť, už som mala toho plné zuby.....“

„Proste som mala pocit, že sa mi rúca svet a aj tak to nemá zmysel, jedného alkoholika mám doma a jedného ďalšieho klamára som si našla. Prečo ja také druhy priťahujem, netuším.“

„Tak ja som vlastne aj vedela, čo je Neurol a že by som nemala, mala som pocity viny za to, ale mne to pomáhalo a už nebolo cesty späť.“

Eva

Po prvej: „Ja som ako keby nevedela, čo so sebou...“

„Už som sa do seba uzatvárala. Nechcelo sa mi ísť von, ani keď mi syn volal, že mám ísť k nim na víkend, ja som chcela byť proste sama, ale ani tak mi nebolo dobre.“

„Hej, on sa ma aj pýtal, čo mi je a ja že nič, no keď som sama nevedela, čo mi je. Taký smútok ma obchádzal a nič sa mi nechcelo, proste som nikoho nechcela vidieť.“

„No, ja som chodila stále do roboty a viete, že v tom stánku ja som predávala aj alkohol, ja viem, že ma vtedy skupina upozorňovala na to, že by som zo začiatku nemala byť v styku s alkoholom, ale ja som sa cítila silná dosť na to, aby som to zvládla. Veď som vlastne aj dosť dlho vydržala...mne robota pomáhala, že som bola medzi ľuďmi, ale na druhej strane tam sedíte a čítate časopisy , no a tie „jogurty“. Tak som si vrela, že čo keby som sa napila, tak to trvalo asi mesiac a potom to už bolo.“

Anton

Po prvej: „Ja som nezačal hneď, sem tam som si trávu dal a pervitín málo, tak raz za mesiac, kým som ešte chodil na moče, tak som si to tak kontroloval, aby mi tam nič nenašli, ja som sa hlavne prestal stýkať s tou partiou, viete tam nešlo len o drogy , tam sa robili vykrádačky a rôzne veci a mama je vyšetrovateľka a povedala, že ma dá aj do basy a to ma tak držalo....lebo ja som vedel, že ona by to urobila.....tak keď sme išli do Ministry, tak väčšinou tam sme si niečo dali a myslím ,že to bolo aj prvý krát tam, ale to boli takí dá sa povedať slušní kamaráti, takí , čo nebrali veľa, tak normálne sem- tam.“

Po druhej: „Tam to bolo dobre, lebo som robil, nenudil som sa, ja som bol taký večer unavení, že som ľahol a spal až do rána, lenže keď som sa vrátil domov na tie dva týždne, tak som sa nudil, nemal som čo robiť. Mama aj brat išli ráno do roboty a ja som bol sám, tak ten prvý týždeň bol ako tak, ale ten druhý to som už šalel....“

„To nie, ja som nemyslel na drogy ani nič také, ja som sa necítil v nejakom ohrození.... a volal som Jarovi predsedovi, ale to sme išli na kávu a nejak vravím som sa premotal ten prvý týždeň a potom som stretol jedného, čo som s ním fetoval, tak sme s dali do reči a tak, hovoril som mu, že som sa liečil a on že jemu by to bolo treba a tak a vravel mi, že teraz býva sám a zhodou okolností býval vedľa nášho vchodu, tak to tak zostalo nejak vo mne tá informácia, ale nič, podali sme si ruky a išli sme každý svojou cestou....a vlastne to bolo asi o dva dni večer a nemal som čo robiť, brácho išiel s frajerkou a mama mala nejaké posedenie z roboty, a ja som chodil hore dole ako tiger v klietke, už ma nič nebavilo, ani telka, nič, tak ma napadlo, že idem pozrieť dole do baru na chvíľu, že čo je nové, pár známych tam bolo, tak sme debatovali a dal som si pár panákov a že idem domov, ale išiel som rovno k Dušanovi, tomu, čo som stretol , len na chvíľu, aby som zabil čas...No a zasa náhoda, nie, že bol doma. No a sadol som si a on hneď urobil čiaru.“

„Ale mňa to až tu napadlo ,ja som si to až tu uvedomil, že ako som ho stretol a v tom celom, že som sa tak nudil, že ja som odvtedy v kuse na to myslel, vyrábal som si v hlave scény a vlastne keď mama povedala, že príde neskoro, lebo si idú sadnúť z roboty, tak to som už vedel, že tam pôjdem.“

Timur

Po prvej: „Ja to celkom nemôžem do teraz stráviť, pretože ja som si vôbec neuvedomil ten začiatok, ja som aj pri príjme doktorovi hovoril, že som začal piť, ale keď sme to spätne preberali na skupinách, tak ja som si vlastne uvedomil, že to bolo omnoho skôr.“

„Ja som mal Diazepam od mamy, teda my sme ho dom mali normálne, mama to užíva už dosť dlho, ja ani neviem odkedy, proste dlho a keď som prišiel na návštevu z Londýna a nemohol som spať, tak mi mama dala a potom som si ho niekedy dal aj sám, aby som vykrižoval, mama mi ho dala aj do Londýna, aby som mal, keby nič, ale zasa nehltal som to na kvantá, takže mne ani nenapadlo, že to nemôžem, že je to recidíva....“

„My sme bývali s Natáliou u nich doma, lebo to viete, že u nás sa nedalo a Natália už nechcela riskovať, chcela ma mať pod kontrolou, ona robila Office z domu, ale občas musela vycestovať do Londýna a vtedy išla na oťočku na tri dni, no a ja som sa cítil zle, to bolo taký mesiac od liečby , chýbalo mi niečo, prežíval som sa, už mi ani nechutilo, priberal som príšerne, proste mi niečo chýbalo a z toho jednoducho som nemohol spať a Natáliina mama je sestrička, tak som si pýtal , či nemá niečo na spanie, že sa snažím a nejde to a ona mi dala Diazepam.“

„Nudil som sa, prejedal som sa a len som spal a nič, tak môže byť.“

„Jasné, že nie, vstal som ešte dva krát a dal som si,proste som vedel, kde to je a dal som si.“

Mirka

Po prvej: „No, moja stará láska, ktorá je mi osudná.....proste znova sa mi ozval Peter, že sa chce so mnou stretnúť a ja som váhala, ale som vedela, že neodmietnem. Tak sme sa chvíľu len tak stretávali a nič nebolo , ale potom ma pozval do Londýna a strávili sme spolu úžasný predĺžený víkend, ja som bola taká šťastná ako nikdy! Vybali som sa doma a pustila som si hudbu a myslela na neho a ten čas, čo sme strávili spolu potom ma realita dostala.“

„No tak, tak bola som sama, chýbal mi, volala som mu, ale on si ma zablokoval, aby som mu problémy nerobila a neozval sa mi celé štyri dni.“

„Bola som taká ľútostivá a potom nervózna, podráždená a nahnevaná na neho aj na seba, že som to opäť dovolila.. a on si z toho nič nerobí, veď jemu je to jedno....no a potom som si zobrala v robote voľno, ale to už bola taká príprava, vedela som, že keď budem doma sama, že sa napijem, plus Neurol, to pomohlo na chvíľu.“

„Ľutovala som sa mu seba, že aký to mám život nešťastný a že ma nikto nechce, že ma všetci len chcú využiť a odhodiť a tak.“

Otázka č.3: Dokázal klient vyhľadať pre seba pomoc po prvom užití návykovej látky a ako sa cítil/la?

Peter

Po prvej: „Nie, vôbec, ja som nerozmýšľal, chcel som piť, to bolo o tom, ja som bol v pohode.“

Po druhej: „Mne to vtedy bolo úplne jedno, čo bude alebo nebude, ja som nepripúšťal, že to môže byť zlé, že by som sa mohol rozbehnúť, proste som chcel piť a vôbec som nemyslel, na nejaké dôsledky.“

Po tretej: „Takto, vedel som určite, že je zasa veľmi zle a keď som musel odísť z bytu, tak som si každý deň hovoril, že musím ísť za doktorkou, lebo to sám nezvládnem a aj som bol, ale napitý, doporučila ma na psychiatriu, ale tam som nedošiel a potom som sa sám už o nič nepokúšal, už som len doma bol a čo vám poviem, hrozné pocity...no a potom ma na psychiatriu až sestra dovedla, nedvíhal som mobil a prišla ku mne do bytu.“

Michal

Po prvej: „Nie, ja som mal naozaj dobrý pocit, že to zvládam na tom pive, a som to ani nebral, že je to alkohol, ale potom už keď som si dal vodku prvýkrát, tak to som sa už riadne rozbehol, to mi už bolo jedno, to sa už nedalo a potom keď ma naši dali na psychiatriu na zastavenie ťahu, tak vravím pomohlo to na 2-3 týždne, ale bol vo mne taký vzdor a začal som zasa pivom, že sa nerozbehnem, keď len to pivo budem piť.“

Juraj

Po prvej: „Tak po tej prvej liečbe som vedel, že by som nemal nič piť, ale bolo mi psychicky zle, keď manželka odišla, ale zasa mi bolo lepšie po tom pive, ale na chvíľu len, takže som sa ani nechcel zastaviť, lenže potom mi už bývalo veľmi zle a to som už nemal silu na nič, proste som nechcel.“

Po druhej: „Nenapadlo, ja som bol čistý rok, to som nikdy v živote nebol a bolo to najkrajšie obdobie v mojom živote, chcel som to vyskúšať, že čo to so mnou urobí a zasa bolo dobre chvíľu, zvládal som to, ale ja som pocítil takú tú nenásytnú túžbu, že mi bolo úplne jedno, čo so mnou bude. Úplne. Bolo to peklo, a tie výčitky, to neprajem nikomu.“

Monika

Po prvej: „A vtedy som chcela úľavu, zabudnúť na chvíľu, len jeden pohár som si hovorila, potom už nebudem. Nikto na to neprišiel, bola som akože v pohode a potom to už išlo. Vtedy som si myslela, že naozaj to bude len jedna fľaša, ale už som to mala v hlave, nedokázala som to sama zastaviť, ale ani som nebola schopná priznať sa. Nechcela som sklamať otca, a bála som sa, že to bude mať vplyv na súde kvôli deťom.“

Miro

Po prvej: „No ja som si myslel, že už mám takú silnú vôľu, že to dokážem ukočírovať, že proste budem mať nad tým nadvládu a že sa mi už nemôže stať, že to nebudem preháňať a robiť problémy a som to aj relatívne zvládal a prvé mesiace nikto nevedel, že pijem. Ja som si dal v krčme cestou domou pivo na stojáka a potom neskôr som si niekedy kúpil dvoj -decky pálenky, čo mi vystačilo na také 2 dni.“

„Ja som nemal na to dôvod, všetko bolo v poriadku, zo začiatku teda.“

Po druhej: „To bolo asi prvý víkend po liečbe. Išli sme s Julkou na nákup a ja som kúpil niekoľko pivo s tým, že to bude pre návštevy, ale bolo to pre mňa a hneď večer som si otvoril...“

„Ja viem teóriu, ale to je to, že som sa nechcel vzdať pitia a špekuloval som, ja som si stále myslel, že to vydržím ako po predošlej liečbe, proste mi to dáko nedochádzalo.“

„Zaznamenal som ako hovoríte, ale až tu som si uvedomil, že to bol taký spínač v hlave, vtedy som jasne o tom rozmýšľal, ale nenapadlo mi, že to môžem zvrátiť ešte vtedy, lebo ja som chcel skúsiť to pivo a viete, keď som priateľku uklábol, že je to v poriadku, no tak to bola pohodička večer.“

Jana

Po prvej: „Nie, ja som mala obrovské pocity viny, hrozné, ja by som to nepriznala ani za nič na svete, ani sama pred sebou som si to nechcela priznať, povedala som si, že to bolo raz a zabudnem na to, lenže zabudnúť nešlo, práve opačne, už sa mi nedalo na nič sústrediť, už som len čakala, kedy skončím v robote a pôjdem si kúpiť a zaleziem domov, myslím, že som už zapíjala výčitky svedomia.“

Po druhej: „Tak som si raz v robote dala Neurol a potom ďalší a tak ďalej. Bolo to lepšie ako alkohol, nepáchla som, nebolo mi zle, iba som sa cítila lepšie, alebo mi bolo všetko jedno.“

„Nie, ja som to nebrala ako recidívu ani som doktorovi na kontrole nič nehovorila a potom som tam prestala radšej chodiť, bolo mi to trápne a bála som sa, že by to na mne mohol vidieť.“

„Tak ja som vlastne aj vedela, čo je Neurol a že by som nemala, mala som pocity viny za to, ale mne to pomáhala a už nebolo cesty späť. Nejako som to zvládala, to som si vtedy myslela.“

Eva

Po prvej: „Ja som ich prestala skoro brať (lieky), normálne som ich vysadila a v pohode som bola, teda aspoň som si to myslela. To bola už taká príprava, ale to som si až tu uvedomila, už mi to vrtalo hlavou, že čo keby.“

„Ved' na tom klube som mala takú kamarátku a ona mi aj hovorila, ona abstinuje desať rokov a ona asi vycítila, že sa napijem, lebo mi hovorila, aby som jej zavolať aj každý večer, ale ja som si nechcela pripustiť, že som pred nejakým napitím, ja som to odmietala, ale to bolo také falošné, že samu seba presvedčím, že to tak nie je, ale to si vtedy neuvedomíte.“

„Nie, ja som už chcela piť, nechcela som prestať, už mi na tom nezáležalo, viete do toho všetkého mi prišli výsledky a dozvedela som sa, že mám rakovinu, tak to sa už dala na pn a pila som vlastne celý týždeň, nedvíhala som mobil a syn ma našiel na zemi ležať, zavolať záchranku a prebrala som sa na psychiatrii.“

Mirka

Po prvej: „Mne bolo jasné, že sama to nezvládnem a musím ísť na psychiatriu. Mala som pocity viny a nenávidela som sa za to, že som nedokázala prestať a každý koktejl bol ten posledný. Vo štvrtok som volala L z klubu, že čo mi je, pretože už som vedela, kam to znova pôjde a on ma odviezol na psychiatriu na zastavenie ťahu. Lenže ja som bola frajerka a odišla na reverz po štyroch dňoch, lebo som si myslela, že su už som ok, to som bola ešte na Diazepame.“

Anton

Po prvej: „Nechcel som prestať, bol som v najlepšom, to by mi ani nenapadlo, ja som to stále dával, tak aký dôvod.“

Po druhej: „Nie, ja som bol do dákej pol noci u neho a išiel som potom domov, zavrel som sa do izby a na dojazde to bolo kruté, mal som výčitky a hlavne som sa bál, že do toho spadnem znova. A vlastne o dva dni som išiel do Rakúska, tak to bolo dobre, tam som bol čistý, ale keď som o dva týždne išiel domov, už za hranicami som volal jednému, nech ma čaká pri autobuse, ja som už ten druhý týždeň ani na nič nemyslel, len ako si dám...“

„Neviem, vedel som, že klamem a to ma ubíjalo, ale nedokázal som to nikomu povedať.“

„Mama sa ma aj pýtala, čo mi je, potom mi hovorila, že tušila, že je niečo so mnou, ale ja by som to asi nepriznal, ja viem, bola to chyba.“

Timur

Po prvej: „Nebol som schopný, ja som už bol tak nenásytný po tom Diazepame, že by som zjedol všetku chémiu, čo by som našiel, ja som si to vôbec neuvedomoval, že sa niečo začína.“

„Tak to vôbec, ja som skôr vynakladal energiu ako to zakryť, nie ako to niekomu povedať. Neviem ako som sa cíti, neviem, bolo mi to vtedy jedno.“

„Ja som hneď nezačal s pervitínom, ja som na druhý deň išiel spať k rodičom, to som už vedel, že chcem niečo viac a u Natáliiných rodičov to nešlo, prišiel som domov a dal som si s otcom vodku a neskôr som ju dopil celú na ex a už potom to išlo. Heroín, extáza, pervitín, Diazepam, alkohol, všetko, čo mi prišlo pod ruku a ja si už ani nepamätám, že kedy, čo a ako, lebo som bol úplne mimo.“

Informovaný súhlas

Vážená pani, vážený pán,

vážim si vašu ochotu zapojiť sa do výskumnej časti mojej diplomovej práce, ktorá je realizovaná v odbore adiktológie na 1.lekárskej fakulte Univerzity Karlovej v Prahe. Práca je anonymná a kedykoľvek bez udania dôvodu, môžete rozhovor ukončiť. Za tento rozhovor nebude poskytovaná odmena. Nahrávky rozhovorov budú použité výlučne pre potreby tejto práce, niektoré pasáže môžu byť citované. Predtým než zapnem diktafón Vás poprosím o súhlas účasti na výskumnej časti práce. Po zapnutí diktafónu Vám bude pridelené anonymné meno a poprosím o zopakovanie súhlasu.

Rozumiem, že s poskytnutými informáciami bude zachádzané dôverne , výskumné dáta budú zhromažďované a analyzované hore uvedeným spôsobom a to výhradne k účelom tejto diplomovej práce.

Svojim podpisom potvrdzujem, že súhlasím s účasťou na výskume.

Dátum:.....

Podpis:.....